

Derefter gæntog det ærede Medlem sin Paastand om, at det her foreliggende Lovforslag, ophøjet til Lov, kunde foranledige, at man efter et Valg overhovedet intet Folketing kunde faa, thi, siger det ærede Medlem, det er ikke lykkedes Ministeren at paavise, at hans Forslag i det hele taget kan holde, og, siger det ærede Medlem, det er ogsaa umuligt, at det skulde kunne det, for Tallet paa Folketingsmedlemmer bestemmes under Hensyn til det Partis Gennemsnitstal, som har faaet den største Repræsentation for sine Stemmer, og derigennem er det, at Lovens Rammer sprænges. Og saa henviste det ærede Medlem til §§ 42 og 43 og læste op af disse Paragraffer som Bevis for, at de Vanskeligheder, han har skildret, opstaar. Det er jo ogsaa Udtryk for den Velvillie, der i Virkeligheden findes hos det ærede Medlem overfor Enkeltmandskredsordningen, thi det ærede Medlem undlader ganske at citere, hvad der staar i § 17; hvor der udtrykkelig siges: „Endvidere vælges ved de almindelige Valg til Folketinget efter Reglerne i §§ 42—46 saa mange Medlemmer (paa Tillægsmandat), som Hensynet til ligelig Repræsentation i Folketinget for de forskellige Anskuelse blandt Vælgerne nødvendiggør indenfor den i Grundlovens § 32 fastsatte Begrænsning for Antallet af Folketingets Medlemmer.“ Altsaa, i det spøgefulde Tilfælde, hvor det ærede Medlem mente sig i Stand til at manøvrere saaledes med de radikale Brikker, at det vilde blive nødvendigt at have noget over 230 Medlemmer i Folketinget, er der i § 17 udtrykkelig sagt, at dette Tal skal reduceres ned til det Maksimumstal, som er nævnt i Grundlovens § 32, og det er ganske den samme Situation, der der kan blive Følgen, som den, Indenrigsministeriet stod i, da det paa Grundlag af den Valgordning, der var gennemført under det ærede Medlems Ledelse i 1915, skulde fordele de 3 Landsmandater i 1918. Da maatte man gaa til en Reduktion ganske svarende til den, man her er nødt til at foretage, og jeg har udtrykkelig i Enkeltheder gjort Rede for, hvad Konsekvenserne af denne Reduktion vilde blive. Derfor synes jeg, det ærede Medlem skulde opgive den Skanse. Den er ikke til at forsvare, og det ærede Medlem burde for sin egen Skyld, i alt Fald naar han vil tages alvorligt i sit Arbejde for Gennemførelsen af Enmandskredse, opgive en saadan hasarderet Paastand.

Det ærede Medlem siger, at i mine Bemærkninger forleden Dag skulde der

ligge et Forsøg paa at kaste Skygge over det Grundlag, paa hvilket Folketinget godkendte Valget i 1918. Jeg har ikke et Øjeblik haft i min Tanke at ville kaste nogen Skygge over de Mænd, der godkendte Valget i 1918, thi den Reduktionsmetode, man fulgte i 1918, men som ikke fandtes i Loven, var en ganske naturlig Konsekvens af hele Lovens øvrige Indhold, ligesom den Reduktionsmetode, vi vilde følge i det af det ærede Medlem Hr. Rode opstillede fuldkommen tænkte Tilfælde, er i nøje Kontakt med hele den Fremgangsmaade ved Tildelingen af Tillægsmandater, som Lovens forskellige Bestemmelser indeholder. Jeg vil hævde — hvad ogsaa Valgene lige fra 1895 til 1920 viser min Berettigelse til —, at gennem dette Forslag vil vi, samtidig med at gaa tilbage til Enmandskredsen, kunne naa til en forholdsmæssig Repræsentation i Overensstemmelse med Grundlovens § 32 for de forskellige Anskuelse blandt Vælgerne, og derfor er der ikke nogen Fristelse til at inkludere sig paa den Slags Manøvrer, som det ærede Medlem Hr. Rode har været en saa veltalende Skildrer af, og navnlig er der ingen Fristelse dertil, fordi den Slags Manøvrer meget let, hvis man taber Vælgere under Vejs, medens man foretager dem — og det er højest sandsynligt, at man gør det — bliver saa bekostelige, at Gevinsten er for intet at regne i Sammenligning med det Tab, man kunde lide.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller siger — jeg skal ganske kort opholde mig ved de Bemærkninger, han gjorde —, at de Motiver, jeg har haft til at fremsætte dette Forslag, nemlig Spar-sommelighed og Ønsket om at tilvejebringe mindre Indviklethed, nu er opgivet, de findes ikke mere, siger det ærede Medlem. Hvoraf slutter det ærede Medlem det? Det er ønskeligt i saa vid Udstrækning som muligt at kunne reducere Folketingets Medlemstal, indenfor en vis rimelig Grænse naturligvis, og det er ønskeligt at naa til en Ordning, hvis System er enklere end det, vi i Øjeblikket har. Det her foreliggende Forslag aabner Mulighed for en saadan Reduktion. Ved at anvende det paa Valget i September 1920 naar man til en Reduktion, om end ikke saa stor som ønskelig. Forslaget er i hele sit Princip ganske anderledes gennemsigtigt end Forslaget af 1920. Og her nytter det ikke at sige, at der skal foretages lige saa mange Beregninger for at tilvejebringe Tillægsmandaternes Fordeling efter dette Forslag som efter den nuværende Ordning, thi det